

Задъ печката тамъ,
Като слонъ голѣмъ,
До свода ще се блъсне.
Въ мъгла ще се пръсне.
Не дигай се нагорѣ така!
Легни при моитѣ крака!
Ти виждашъ, че плаша не на шега.
Съсъ огънь светъ ще те изгоря сега.
Не чакай ти
Огънѣтъ, тройно що пламти!
Не чакай ти
Най-силнитѣ ми искуства да минатъ.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

(Излиза въ мъгла иззадъ печката, облѣченъ като скитникъ-схоластикъ.)

Защо тозъ шумъ? Какво обича господинѣтъ?

ФАУСТЪ.

Та ядката на пуделя било това!
Пжтуещи схоластѣ! На смѣхъ ме кара!

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Приветъ на тая учена глава!
Азъ щѣхъ насмгло да се обиваря.

ФАУСТЪ.

А какъ се казвашъ ти?

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Въпросъ съвсѣмъ дребнавъ
За тебе, който словото така прѣзирашъ
И който, чуждъ на всѣки блѣнъ болневъ,
Въвъ дълбинитѣ на природата се вирашъ.